

noget saadant; men jeg opfatter det som en Forhaabning om, at man kan vente Partiet Venstres Forslag til Løsning af Militærspørgsmaalet omkring ved Nytaar, og jeg haaber da, at det virkelig maa komme til den Tid. Jeg beklager ganske vist meget, at vi ikke kan vente Partiets Forslag tidligere; thi det er ganske givet, at hvis Forslaget kommer paa dette Tidspunkt, maa man regne med, at der yderligere vil gaa en Maanedstid, maaske $1\frac{1}{2}$ eller 2, som det konservative Parti i Militærkommissionen vil kunne gøre Krav paa til Behandling af dette Forslag og sin Stillingtagen hertil, idet Partiet netop har afventet dette Forslag som Grundlag for sin Beslutning — hvis da ikke den højtærede Regering paa Forhaand skulde have bragt sig i Orden med det konservative Parti, saaledes at den kan vente dettes Tilslutning til Forslaget med det samme; i saa Fald vil Forhandlingerne maaske kunne fremmes hurtigere. Men hvis Forslaget er af den Karakter, som vi foreløbig maa gaa ud fra, vil det betyde, at Militærkommissionen ikke vil have Udsigt til at kunne afgive Betænkning før hen i Marts Maaned eller deromkring. Og hvis det kommer til at vente saa længe, ved jeg ikke, om den højtærede Regering vil kunne forelægge Forslaget umiddelbart efter, at Betænkningen er afgivet. Men selv om dette sker, selv om vi kommer til at staa overfor Forslaget i Marts Maaned, er der dog nogen Grund til at befrygte, at saa vil man fra den højtærede Regerings Side sige: Ja, nu er vi i Marts Maaned; dette Forslag kan ikke blive færdigt paa nogle faa Dage, og det er jo en bekendt Sag, at Rigsdagen skal have Ferie i April Maaned, saa derfor maa Forslaget vente til næste Rigsdags-samling.

Derfor vil jeg gerne spørge den højtærede Regering, om det er dens Tanke — forudsat at Forslagene paa Grund af den Maade, hvorpaa denne Sag er trukket i Langdrag fra Partiet Venstres og fra den nuværende Regerings Side, først kommer frem til den Tid — da, naar Forslagene er fremsat her, at fortsætte Rigsdagssamlingen, indtil det har været muligt at behandle dette Spørgsmaal til Ende og komme til en Afgørelse i denne Sag; og jeg vilde unægtelig sætte megen Pris paa, at vi fra Regeringen kunde faa klart og tydeligt Svar derpaa.

Med Hensyn til Omfanget og Karakteren af Regeringens og dens Partis Militærforslag sagde den højtærede Forsvarsminister intet, og den højtærede Statsminister gav mig kun ringe Besked derom.

Dog sagde han en lille Smule. Den højtærede Statsminister, som her overtog Besvarelsen, sagde, at jeg havde ikke været paa det rene med, hvad hans Ord om Nedsættelse betød; og jeg havde vistnok overset, at naar han talte om Nedsættelse, plejede han at føje „væsentlig“ til. Jeg maa indrømme, at jeg ikke har lagt Mærke til, at den højtærede Statsminister plejer at føje dette Ord til, men det maa Statsministeren jo selvfølgelig vide, og det maa være min Fejl, naar jeg ikke har lagt Mærke dertil. Men jeg maa sige, at det trøster mig ikke saa overvættes meget, at den højtærede Minister føjer dette Ord til, thi jeg er bange for, at han og jeg ikke vil være fuldstændig enige om, hvad Begrebet „væsentlig“ betyder. Hvis han derfor kunde angive det noget nærmere, hvis han kunde sige mig, om væsentlig f. Eks ligger omkring ved 50 pCt., saa vilde det jo være en Oplysning af Interesse. Ellers er vi ikke kommet saa overmaade meget videre derved.

Dernæst sagde den højtærede Statsminister en Ting, jeg var glad ved. Han sagde nemlig, at han ikke tænkte sig vort Militærvæsen indrettet til at føre Feltslag hverken det ene eller det andet Sted, men udelukkende til Neutralitetsbevogtning. Jeg forstaaer denne Udtalelse saaledes, som om den højtærede Statsminister fortolkede de tidligere af ham fremsatte Udtalelser i en Retning, der fører dem nærmere over til den højtærede Udenrigsministers Opfattelse af vort Militærvæsens Opgaver, og jeg har tidligere udtalt, at hvis man i Regeringens og Venstres Forslag vilde tage Konsekvensen af den højtærede Udenrigsministers Opfattelse af vort Militærvæsen, vilde der være gode Betingelser for en frugtbringende Forhandling om dette Spørgsmaal.

Men medens jeg paa dette Punkt glæder mig over den højtærede Statsministers Udtalelse, maa jeg sige, at jeg beklager meget stærkt en anden Udtalelse af ham. Den gjaldt Maaden for Afgørelsen af vort Militærspørgsmaal. Den højtærede Statsminister havde forstaaet mig saaledes, at jeg mente, en Folkeafstemning eller en Vælgerafgørelse var nødvendig, hvis der fandtes een Koalition, der vedtog Militærløven, men ikke, hvis der fandtes en anden Koalition. Det er ikke min Tanke. Min Opfattelse er, at en Afgørelse ved Vælgerne, helst gennem en Folkeafstemning, ellers gennem Valg, er nødvendig, hvis et af Folketingets Partier begærer en saadan Afgørelse. Her var Statsministerens Udtalelse klar og afgørende for Regeringens